

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Michaelis Dilherri Contemplationes, Et Suspiria Hominis Christiani

Dilherr, Johann Michael

Norimbergae, 1660

III. De hominis à Deo recessu, Diaboli fraudibus; Dei omnipraesentia, & clementia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10209

20 CONTEMPLATIONES
meam neglexi ! Heu tristis & lacry-
mosa mutatio ! homo paradiscola,
terræ dominus, cœli civis, domesticus
Domini Sabaoth, & cœlestium virtu-
tum cohæres, repentinâ se conversio-
ne quò præcipitavit ?

Propter infirmitatem, jacet in sta-
bulo : propter pecuinam similitudi-
nem, ferè indiget fœno : &, propter in-
domitam feritatem, propemodùm al-
ligatur præsepio.

Excidi, excidi : & non est quic-
quam, quod reducat ; nisi tu : ô Mise-
ricordissime !

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

III.

*De hominis à Deo recessu,
Diaboli fraudibus, Dei omni-
præsentia & clementia.*

Mirabilis es, Domine ! & lauda-
bilis valdè : magna virtus tua,
& le-

& lenitatis ac bonitatis, beneficentiæ
& clementiæ non est numerus.

Confiteri tibi volo ego homo, ali-
qua portio creaturæ tuæ, & homo qui-
dem circumferens mortalitatē meam,
circumferens testimoniū peccati mei:
& tamen laudare te volo, homo,
aliqua portio creaturæ tuæ.

Non essem, quicquid sum: sine te
si essem.

Tu eras in me; ut ego essem: &
essem apud te; sed abii à te. Quan-
quam etiam sic sum in te, & apud te.
Quomodo enim abirem, aut abessem
à te? quomodo fugerem à facie tua?
Si adscenderem in cœlum; illic esses:
præcipitasti enim inde spiritum super-
biæ, ac auctorem inobedienciæ. Si
stratum facerem in inferno: ecce tu
adeses: claves enim ejus habes, & ja-
nuam ejus aperis, etiam in te non spe-
rantibus.

Si in abyssum maris me submerge-
rem; me ibi prehenderes: ejecisti
enim immorigerum Jonam in ceti in-
gluviem; conclusisti eum dies & no-
ctes:

Et es: & non laceratum, non vulneratum, non læsum protraxisti.

Si itaq; vel adsumerem alas auroræ, & habitarem in novissimo maris: etiam illuc manus tua deduceret me, & apprehenderet me dextera tua.

Si dicerem: saltem tenebræ occultabunt me: etiam nox lucebit, propter me. Etiam tenebræ non occultant à te; & nox, ut dies, lucet: tenebræ sunt, ut lux; & lux, ut tenebræ. Non tecta, non vela, non muri, non parietes, non cellæ, non specus subterranei, aut tenebricosæ speluncæ, præsentiam tuam excludunt: intimiùs nobis præsens es, quàm nos sumus ipsi nobis. Vitam, actiones, cogitationes omnes penetras. An latere possit quisquam in latebris: ut tu non videas ipsum? an non cælos & terram tu impleas? ac Deus es è propinquo; non è longinquo? Tu totus oculus es; quia omnia vides: totus auris es; quia omnia audis: totus manus es; quia omnia operaris: totus pes es; quia ubiqve præsens es. Propè es; mecum
es:

es : intus es, intra me sedes; malorum bonorumque meorum observator & custos.

Abii tamen à te, Deus meus! recessi à te, deserui te.

Erubesco, cùm hæc dico; dico tamen libenter: quia statim tua se mihi ingerit misericordia. Milites, statione desertâ, capitali animadversione puniuntur; & qui in acie saltem prior fugam fecit, vitam amittit; quin & clypeum amittere, præcipuum flagitium censetur; arma abjicere, ignominiosissimum habetur. Ah! quàm turpiter de mea ego statione, injussum tuo, Imperator cœlestis & æterne! decessi!

Nondum erat ordinata cum Satana, nec instituta acies; sed levi saltem velitatione tentabar; & primo pedatu clypeum integritatis ac fidei meæ abjiciebam; arma excuti mihi sinebam: & fugiebam ab obsequio, à facie tua.

Quàm levi pugna, quàm puerili fortitudine, Satanam superare potuissem!

Sed fortem faciebat ipsum, non
ipsum

ipsius potentia; sed mea negligentia. Sicut homo lucri cupidus, videns orphanum habere divitias, ducit eum frequenter in domum suam, convivio excipit, donat illi aliquid; & blandis sermonibus decipit; donec potiatur facultatibus: sic Diabolus, videns me habere pretiosum thesaurum, sapientiam cœlestem in arca terrena repositam; statim offerebat mihi divitias, voluptates & honores: ut, his inescatum, bonis cœlestibus exueret. Exiit etiam, & omnibus me thesauris meis, quos servare sanctè debuissim, & haud difficulter potuissim, spoliavit. Quid verò reddidit? quas divitias? quas voluptates? quos honores? Quid reponat iste? cujus hæreditas, & divitiæ, torrens infernalis, piceum & ignivomum barathrum, tortura interminabilis & confusio sempiterna? Tu verò, Deus meus! pro defectione, mihi receptionem reddidisti: & pro defectione, gratiam reposuisti. Gratia enim & miseratio tua prior est, & major, omni delicto, omni defectu meo. Lego,
à servo

à servo tuo Rege, dictam misericordiam tuam magnam. Dixit magnam: quanta sit, dicere non potuit. Quanta sit, nescimus: quod grandis sit; novimus: quanta; non valemus apprehendere: nescimus magnitudinis quantitatem; quæ verbo non comprehenditur. Videmus fructum misericordiae grandem: nisi enim in immensum extenderetur; non fuissetus à te, post defectionem, recepti. Ah! quid est peccatum, ad Domini misericordiam? tela aranearum, quæ, vento flante, nusquam apparet.

Cogita scintillam, si in mare ceciderit: num poterit stare aut apparere? quantum scintilla ad mare se habet: tantum hominis malitia ad DEI pietatem & clementiam. Imò non tantum modò, sed longè supra. Nam & pelagus, tametsi magnum sit, mensuram recipit: Dei verò clementia mensuram non habet.

B

CON-